

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Дніпро

01 лютого 2023 року

Слідчий-криміналісту слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях лейтенант юстиції Жижома Ярослав Олександрович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022050000000045 від 21.02.2022, та, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особи про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Савостьянова **Сергія**
Володимировича, 01.06.1971 р.н.,
громадянина України, уродженця
м. Макіївка Донецької області, не
судимого, який зареєстрований за
адресою: Донецька область, м. Макіївка,
квартал 2, буд. 30 (фактичне місце
проживання в ході досудового
розслідування не встановлено)
ІПН 2608420574, паспорт громадянина
України серія ВС номер 924476, виданий
15.05.2001,

про підозру у вчиненні умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України; в участі у діяльності не передбаченого законом збройного формування, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України; у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також у відданні наказів про вчинення таких дій, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено наступне.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, всі Члени вказаної організації утримуються в їхніх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету; від 24 жовтня 1970 року № 2625 (XXV), що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1 – 5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що свідченням акту агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також в Заключному Акті наради з безпеки і співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24 серпня 1991 року схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною,

соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно з вимогами ст. ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і Збройних Сил РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та Збройних Сил РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти

України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців Збройних Сил РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі - ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб Збройних Сил РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, що на думку співучасників були прямо пов'язані із необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополь та південно-східних регіонів України, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та Збройних Сил РФ, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, з грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів РФ здійснювалось викривлення подій Революції Гідності, вказувалося на хибність європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України. При цьому шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих мешканців південно-східних регіонів України щодо дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до тодішнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники радикально націоналістичних поглядів, учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалась їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних

основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополь та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знуцання над російськомовним населенням України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополь мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та Збройних Сил РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФ РФ), що сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ Збройних Сил РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому її ведення проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати з території півострова Крим.

Також, представниками влади і Збройних Сил РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території держави.

В кінці 2013 року – на початку 2014 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у невстановлених осіб виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, зокрема шляхом створення на території Донецької області України псевдодержавного утворення - так званої «Донецкой народной республики» (далі – «ДНР»).

У березні – квітні 2014 року в м. Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія Російської Федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, організації та підтримки окупаційної адміністрації РФ та діяльності, направленої на порушення територіальної цілісності України.

Так, в квітні 2014 року за підтримки керівництва Російської Федерації групою проросійськи-налаштованих мешканців Донецької області, т.зв. представників територіальних громад Донецької області, ініційовано проведення так званого референдуму з питанням: «Чи підтримуєте Ви Акт про державну самостійність «ДНР», яким публічно закликано місцеве населення Донецької області до проведення 11 травня 2014 року, на порушення порядку встановленого Конституцією України, так званого «загального обласного референдуму» на території Донецької області, з питання визнання державної самостійності «Донецкой народной республики», та вчинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України.

11 травня 2014 року в окремих містах та районах Донецької області, всупереч законодавству України за ініціативи проросійськи-налаштованих мешканців Донецької області (стосовно яких розслідуються окремі кримінальні провадження та стосовно яких судами винесено обвинувальні вироки) організовано та проведено вказаний так званий «референдум», за результатами якого 12 травня 2014 року проголошено про створення незаконного псевдодержавного утворення «ДНР».

14 травня 2014 року на підтримку результатів проведеного так званого референдуму представниками окупаційної адміністрації Російської Федерації, проголошений юридично нікчемний нормативно-правовий акт «Конституцію ДНР», яким передбачено, що т.зв. «Донецька народна республіка є демократичною, правовою та соціальною державою, її територія визначається кордонами, які існували на день її утворення (тобто територія Донецької області України), а влада здійснюється шляхом поділення на законодавчу, виконавчу та судову».

Також представниками Російської Федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Донецької області сформовано політично-управлінські (т.зв. «органи державної влади ДНР») та силові органи, які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні зв'язки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників зазначених органів лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення. При цьому, кожний учасник органів політичного та силового блоків окупаційної адміністрації РФ (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлювали, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії Російської Федерації та зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом незаконного створення та функціонування на території Донецької області нового псевдодержавного утворення.

У результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій Російської Федерації на території Донецької області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Донецької областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Донецької областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно Постанови Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність

на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

20.06.2014 представниками окупаційної влади прийнято т. зв. «Закон ДНР «О вооруженных силах ДНР» № 15/04-ВС, згідно з яким створено незаконне збройне формування «вооруженные силы ДНР», завданням яких є збройне утримання тимчасово окупованих територій Донецької області та участь у збройній агресії проти України спільно з військовослужбовцями ЗС Російської Федерації. При цьому до органів військового управління віднесено «военные комиссариаты».

У подальшому, 14.08.2015 представниками окупаційної влади прийнято т. зв. «Закон ДНР «Об обороне», відповідно до ст. 1 якого збройними силами «ДНР» є підрозділи «Народной милиции Донецкой Народной Республики», а указом № 418 від 03.12.2020 створено незаконне військове формування «Управление Народной милиции ДНР», на яке покладено функції здійснення збройного опору ЗСУ на території Донецької області та забезпечення захисту життєдіяльності діючої окупаційної адміністрації Російської Федерації від зовнішніх загроз.

Відповідно до п. 1.3 «Положения об Управлении Народной милиции ДНР» до його структури входять органи військового управління, зокрема «военные комиссариаты ДНР», представникам яких доручено проведення набору осіб для їх участі у здійсненні збройній агресії проти України.

Вказане формування має організовану структуру військового типу, а саме єдиноначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність та дисципліну, його учасники озброєні вогнепальною зброєю, вибухівкою, а також мають тяжке військове озброєння та військову техніку. В зазначеному формуванні визначено механізм вступу до нього, порядок проходження служби, в кожному структурному підрозділі ставляться завдання щоденної діяльності, що полягає в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур «ДНР», придушення організованого опору населення на окупованій території, депортації населення Донецької області, встановлення режиму військового стану, протистояння підрозділам Збройних Сил України та правоохоронних органів України, знищення їх живої сили і матеріальних засобів, а також скоєння інших тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень. Вказані формування дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Донецької області та мають загальну координацію керівництва.

Так, до складу «Народной милиции ДНР» входять наступні відділи «военного комисариата ДНР», незаконно створені на тимчасово окупованій території Донецької області:

1. ВВК «ДНР» по Київському, Ворошиловському та Калинінському районам м.Донецька;
2. ВВК ДНР по Пролетарсько-Будьоновському району м. Донецька;
3. ВВК ДНР по Петровсько-Куйбишевському району м. Донецька;

4. ВВК ДНР по м. Горлівка (стосовно керівника якого досудове розслідування за ч. 2 ст. 110, ч. 2 ст. 260, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України здійснюється в іншому кримінальному провадженні);

5. ВВК ДНР по Центрально-Міському району м. Макіївка;

6. ВВК ДНР по Советському району м. Макіївка;

7. ВВК ДНР по Червоногвардійському району м. Макіївка;

8. ВВК ДНР по Амвросіївському району;

9. ВВК ДНР по Єнакіївському району;

10. ВВК ДНР по Новоазовсько-Тельманівському району;

11. ВВК ДНР по Снежнянсько-Торезькому району;

12. ВВК ДНР по Старобешівському району;

13. ВВК ДНР по м. Харцизьку;

14. ВВК ДНР по м. Шахтарську,

керівники яких в своїй діяльності підпорядковані «воєнному комиссару Донецької народної республіки» (стосовно якого досудове розслідування за ч. 2 ст. 110, ч. 2 ст. 260, ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України здійснюється в іншому кримінальному провадженні)

У не встановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 2018 року громадянин України Савостьянов Сергій Володимирович, 01.06.1971 р.н., розуміючи протиправний характер своїх дій, а також негативні наслідки, що можуть настати внаслідок їх реалізації, діючи умисно, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, з ідеологічних мотивів вирішив вступити до т.зв. «структурного підрозділу силового блоку «ДНР», що підпорядковується та координується окупаційною адміністрацією Російської Федерації та взяти безпосередню участь у ньому шляхом діяльності у складі т.зв. «Народної міліції ДНР».

При цьому, реалізуючи свій злочинний намір, усвідомлюючи неможливість одноособового виконання своїх злочинних дій, Савостьянов Сергій Володимирович, вступив у злочинну змову з іншими невстановленими досудовим розслідуванням членами незаконного збройного формування - «Народної міліції ДНР» (відносно яких здійснюється досудове розслідування в інших кримінальних провадженнях) та надав згоду на призначення його на посаду «начальника отдела воєнного комиссариата «Донецької народної республіки» по Советському району г. Макеевка», що розташований за адресою: Донецька область, м. Макіївка, Советський район, вул. 40 років Октябрю, буд. 9, зобов'язавшись дотримуватися правил поведінки, встановлених у ньому і виконувати визначені йому функції з організації діяльності та загального керівництва «воєнного комиссариата ДНР», що полягає зокрема у впровадженні примусової політики залучення громадян України, які мешкають на тимчасово окупованих територіях у Донецькій області, до військової служби та їх подальше озброєння з метою протидії виконанню Збройними Силами України завдання, передбаченого ст. 17 Конституції України, з оборони України, захисту її суверенітету,

територіальної цілісності та недоторканності, встановлення контролю над тимчасово окупованою територією Донецької області.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, Савостьянов Сергій Володимирович, у період з 2018 року по теперішній час (точну дату та час в ході досудового розслідування не встановлено), перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, а саме у м. Макіївка Донецької області, обіймаючи посаду «начальника отдела военного комиссариата «Донецкой народной республики» по Советскому району г. Макеевка», використовуючи надані представниками окупаційної влади Російської Федерації владу та повноваження, діючи всупереч Конституції України та нормативно-правових актів України, вчиняє дії на підтримку режиму окупації частини Донецької області та функціонування псевдодержавного утворення «ДНР», розповсюдження та застосування юридично нікчемних законодавчих та нормативно-правових актів так званої «ДНР» та примусового виконання встановлених окупаційною адміністрацією Російської Федерації правил поведінки, тобто дії, направлені на зміну меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Таким чином, Савостьянов Сергій Володимирович, 01.06.1971 року народження, підозрюється у вчиненні умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України

Крім того, за вищевказаних обставин, у не встановлений час, але не пізніше 2018 року (точні дату та час в ході досудового розслідування не встановлено) у громадянина України Савостьянова Сергія Володимировича, 01.06.1971 р.н., виник злочинний умисел, направлений на прийняття активної участі у діяльності не передбаченого законом збройного формування - у структурному підрозділі «Народной милиции ДНР», який розташований у м. Макіївка Донецької області, шляхом зайняття посади «начальника отдела военного комиссариата Донецкой народной республики по Советскому району г. Макеевка».

При цьому Савостьянов Сергій Володимирович розумів, що вказане збройне формування має організовану структуру військового типу, а саме єдиноначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність та дисципліну, учасники якого озброєні вогнепальною зброєю.

Крім того, в зазначеному формуванні було визначено механізм вступу, порядок проходження служби, ставились завдання щоденної діяльності, які полягали в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур, придушення організованого опору населення на окупованій території, встановлення режиму військового стану, протистояння правоохоронним органам державної виконавчої влади України, а також скоєння тяжких і особливо тяжких кримінальних правопорушень.

Реалізуючи свій злочинний намір, Савостьянов Сергій Володимирович, у не встановлений час, але не пізніше 2018 року (точна дата та час в ході досудового розслідування не встановлено) усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, маючи умисел, спрямований на участь у діяльності не передбаченого законом збройного формування, знаходячись у м. Макіївка Донецької області, надав згоду на призначення його до структурного підрозділу незаконного збройного формування «Народной милиции ДНР» на посаду «начальника отдела военного комиссариата Донецкой народной республики по Советскому району г. Макеевка», погодившись підпорядковуватися ієрархії та дисципліні, правилам поведінки у цьому збройному формуванні.

Основним місцем дислокації Савостьянова Сергія Володимировича є «отдел военного комиссариата Донецкой народной республики по Советскому району г. Макеевка», розташований за адресою: Донецька область, м. Макіївка, Советський район, вул. 40 років Октября, буд. 9.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, Савостьянов Сергій Володимирович, у не встановлений час, але не пізніше 2018 року (точні дату та час в ході досудового розслідування не встановлено) та по теперішній час, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, а саме у Советському районі м. Макіївка, обіймаючи посаду «начальника отдела военного комиссариата Донецкой народной республики по Советскому району г. Макеевка», здійснює керівництво зазначеним підрозділом не передбаченого законом збройного формування «Народная милиция ДНР», виконуючи накази представників окупаційної влади РФ, зокрема щодо реалізації політики загальної мобілізації громадян України на тимчасово окупованій території Донецької області для участі у збройній агресії проти України.

Крім того, Савостьянов Сергій Володимирович усвідомлював, що зазначений підрозділ силового блоку окупаційної адміністрації РФ не відноситься до воєнізованих формувань, передбачених Законами України «Про Збройні Сили України», «Про Службу безпеки України», «Про Національну поліцію», «Про державну прикордонну службу України», «Про Національну гвардію України», «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» та іншими законодавчими актами України, якими визначено створення та функціонування воєнізованих та збройних формувань України.

Таким чином, Савостьянов Сергій Володимирович, 01.06.1971 року народження, підозрюється в участі у діяльності не передбаченого законом збройного формування, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України.

Також, за вищевказаних обставин, в умовах триваючого збройного конфлікту міжнародного характеру громадянин України Савостьянов Сергій Володимирович, 01.06.1971 р.н., діючи в групі осіб, вчиняє дії щодо порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на

обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та віддає накази про вчинення таких дій,

Відповідно до вимог ч. ч. 1, 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно з ч. 1 ст. 4 даної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Статтею 8 вказаної Конвенції зазначено, особами, які перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Згідно зі ст. ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, які перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, які перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до ст. ст. 31-33 вказаної Конвенції жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, що можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, які перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, що не викликані потребою лікування особи, яка перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно зі ст. 51 вказаної Конвенції окупаційна держава не має права примушувати осіб, що перебувають під захистом, служити в її збройних чи допоміжних силах.

Крім того, статтею 147 зазначеної Конвенції визначено, що до серйозних

порушень серед іншого належить примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), положення даних конвенцій та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висуваються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

19.02.2022 керівництвом РФ в умовах триваючого міжнародного збройного конфлікту в порушення положень ст. 51 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, Загальної декларації про права людини на тимчасово окупованій території Донецької області оголошено примусову загальну мобілізацію громадян України, які мешкають на тимчасово окупованій території Донецької області, для участі у військових діях, спрямованих проти держави Україна.

Так, указом т.зв. «главы ДНР» № 29 від 19.02.2022 «О проведении общей мобилизации» оголошено загальну мобілізацію на тимчасово окупованій території Донецької області. Також, указом т.зв. «голови ДНР» № 94 від 19.03.2022 «О внесении изменений в Указ Главы ДНР от 22 февраля 2022 года № 30 «О специальных формированиях» збільшено граничний вік мобілізованих чоловіків до спеціальних формувань з 18 до 65 років. До виконання цих наказів представниками окупаційної адміністрації РФ залучено так звані «военные комиссариаты ДНР».

Громадянин України Савостьянов Сергій Володимирович, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, а саме у Советському районі м. Макіївка, усвідомлюючи всі вищенаведені обставини та факт наявності міжнародного збройного конфлікту, будучи «начальником отдела военного комиссариата Донецкой народной республики по Советскому району г. Макеевка», на виконання указу «главы ДНР» № 29 від 19.02.2022 у лютому 2022 року (точний час органом досудового розслідування не встановлено) видав т.зв. «наказ», відповідно до якого передбачено обов'язкову явку осіб, що перебувають в запасі, при яких є мобілізаційні приписи, та осіб, які отримали персональні повістки, до т.зв. «отдела военного комиссариата «Донецкой народной республики» по Советскому району г. Макеевка» в строки і пункти, вказані у повістках (по місцю перебування на військовому обліку).

У подальшому, з 19.02.2022 Савостьянов Сергій Володимирович, діючи умисно, на виконання злочинних наказів керівництва окупаційної влади Російської Федерації, шляхом систематичного віддання підлеглим працівникам власних наказів щодо здійснення постановки осіб на облік, проведення військових зборів та зарахування осіб до так званого «резерву Народної міліції» організує проведення заходів, спрямованих на загальну примусову мобілізацію чоловіків віком від 18 до 65 років на тимчасово окупованій території у Советському районі м. Макіївка Донецькій області, які в

подальшому направляються, зокрема в якості так званих «добровольців», для ведення бойових дій проти України у складі не передбачених законом збройних формувань, підконтрольних ЗС РФ.

24.02.2022 на виконання наказу президента Російської Федерації Володимира Путіна, а також інших невстановлених на цей час досудовим розслідуванням представників влади РФ, військовослужбовці ЗС РФ, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснила збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Також до участі у військовій агресії РФ проти України керівництво окупаційної адміністрації РФ задіяло створені на тимчасово окупованій території Донецької області підконтрольній їй не передбачені законом збройні формування.

Так, з 19.02.2022 до складу не передбачених законом збройних формувань, підконтрольних ЗС РФ, примусово мобілізовано громадян України, які мешкають на тимчасово окупованій території Донецької області, зокрема у м. Макіївка, та є працівниками промислових підприємств міста.

Загалом з підприємств, які працюють на тимчасово окупованій території Донецької області, мобілізовано майже 75% працівників, при цьому співробітники державних підприємств складають приблизно 80% примусово мобілізованих.

Таким чином, Савостьянов Сергій Володимирович, перебуваючи на посаді «начальника отдела военного комиссариата Донецкой народной республики по Советскому району г. Макеевка», що розташований за адресою: Донецька область, м. Макіївка, Советський район, вул. 40 років Октября, буд. 9, усвідомлюючи, що цивільні особи, які проживають на тимчасово окупованій території Донецької області знаходяться під захистом міжнародного гуманітарного права, діючи умисно, з особистих ідеологічних мотивів, у порушення вимог статей 3, 68 Конституції України, статей 4, 8, 51, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, за попередньою змовою групою осіб, маючи злочинний умисел, спрямований на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, організовує виконання злочинного наказу вищого керівництва окупаційної влади щодо примусового залучення громадян України, які проживають на тимчасово окупованій території м. Макіївка Донецької області, до проходження військової служби в т.зв. «Народній міліції ДНР», та віддає

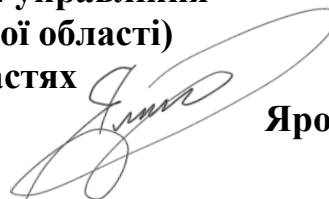
власні накази, забезпечуючи організацію проведення загальної примусової мобілізації чоловіків віком від 18 до 65 років на тимчасово окупованій території Советського району м. Макіївка Донецької області до проходження військової служби в т.зв. «Народній міліції ДНР», а саме участі у збройній агресії РФ проти України.

Таким чином, Савостьянов Сергій Володимирович, 01.06.1971 року народження, підозрюється в порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також відданні наказів про вчинення таких дій, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Відповідно до ст. 33 КК України за сукупністю вчинених кримінальних правопорушень Савостьянов Сергій Володимирович підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 110, ч. 2 ст. 260, ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

**Слідчий-криміналіст слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)**

**ГУ СБУ в Донецькій та Донецькій областях
лейтенант юстиції**

Ярослав ЖИЖОМА

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях щодо злочинів,
вчинених на тимчасово окупованих територіях
у Донецькій області та в умовах збройного конфлікту,
управління нагляду у кримінальних провадженнях щодо
злочинів, вчинених на тимчасово окупованих територіях
у Донецькій області та в умовах збройного конфлікту,
Донецької обласної прокуратури**

Євген СІНГУР

Процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 КПК України, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки їй вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні кримінального правопорушення

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні кримінального правопорушення, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;

- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні кримінального правопорушення, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
  - особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
  - на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
  - одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
  - купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
  - користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
  - користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
  - відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
  - на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
  - звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому ст. 13 Закону України «Про попереднє ув'язнення».

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Протягом кримінального провадження підозрюваний має право (ст. 42КПК):

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваному роз'яснено, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 110, ч. 2 ст. 260, ч. 1 ст. 438 КК України, за вчинення яких передбачена відповідальність у вигляді позбавленні волі на строк більше десяти років, на підставі п. 3 ч. 1 ст. 276 КПК України (наявні достатні докази для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення).

Про підозру мені повідомлено, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

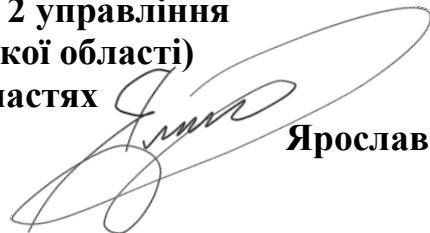
Підозрюваний: _____ / _____ /
(підпис) (прізвище та ініціали)

Захисник: _____ / _____ /
(підпис) (прізвище та ініціали)

___ годин ___ хвилин ___. ___. 2023

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Слідчий-криміналіст слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Донецькій областях
лейтенант юстиції**

Ярослав ЖИЖОМА